

enig, men da vi så kom til kommuneforhandlingerne og skulle afsætte penge til kommunerne, så de kunne gøre noget ved de problemer, der helt berettiget var nævnt i valgkampen, var der heller ikke råd. Men med hensyn til bankdirektørerne kom der som nævnt før først 20 mia. kr., så en garanti på 3.000 mia. kr. og nu 100 mia. kr. – så kan det bare stemmes igennem, så er der lige pludselig ikke problemer med at finde pengene.

Jeg vil bare bede ministeren bekræfte, om det ikke er sådan, at de penge, der nu om lidt beviliges som lån til bankerne, er uden noget som helst krav om, hvad pengene bruges til. De kan bruges til at spekulere i udlandet, de kan bruges til at putte ned i kassen, de kan bruges til en ny Stein Bagger, hvis der kommer en ny Stein Bagger forbi, og IT-Factory. Der er ingen begrænsning. De skal bare bruge pengene, som de selv synes er klogest af hensyn til deres egne aktionærer. Det vil sige, at det overlades til dem fuldstændig at forvalte skattheyderpenge. De penge skal ikke afdrages. De skal ikke betales tilbage, fordi staten ikke kan kræve pengene tilbagebetalt. Ministeren siger: Jeg håber, at de gør det, men man kan ikke kræve det af dem.

Det, vi så hele tiden hører, og det vil vi også høre lige om lidt fra ministeren, er, at de skal betale renter. Ja, det skal de, hvis de har råd. For der er også en bestemmelse, der hedder: Har de ikke råd, skal de ikke betale. Her vil jeg sige, at der er mange af de husejere, der i dag går på tvangsauktion, som godt kunne have lyst til at have sådan en ordning, at de kun skulle betale renterne på deres lån, hvis de havde råd. Men de er jo ikke bankdirektører, og derfor har de ikke fået det tilbud.

Så siger man, at de skal betale 10 pct. i gennemsnit. Ja, det lyder da flot med 10 pct. Det er langt mindre, end de kan låne til, hvis det var ude på det private lånemarked, de skulle hente pengene på en tilsvarende måde, hvis de overhovedet kunne få lov at låne dem. For det er centralt, at når de ikke kan låne penge ude på det private lånemarked, er det jo ikke, fordi der ikke er penge derude, så er det, fordi man ikke tør, fordi man er bange for, at bankerne går ned. Men dem, der handler på skattheydernes vegne, er åbenbart ikke så bange, så der ruller pengene bare ud uden krav om, hvad de skal bruges til, og uden sikkerhed for, at pengene nogen sinde kommer tilbage.

Er det så 10 pct.? vil jeg spørge ministeren. Er det 10 pct.? Eller er det ikke sådan, at det første;

banken gør, hvis de overhovedet betaler renter, er at trække dem fra i skat? Så røg der 2,5 pct. Desuden er det jo sådan, at når staten skal låne bankerne nogle penge, skal de ud at låne dem selv. Det koster staten, dvs. skattheydernes, 3 pct. Så er vi lige pludselig nede på godt 4 pct. Realrenten for staten, selv hvis det går bedst, er maksimalt ca. 4 pct. Det er da en helt anden historie end de 10 pct., vi har hørt om op ad døre og ned ad stolper i ugerne op til den her vedtagelse.

Så det er altså meget risikabelt. Pengene kan gå tabt. Det er bestemt ikke nogen god forretning for skattheydernes. De penge skal skattheydernes betale, samtidig med at der ikke er råd til at give ordentlig løn til de ansatte inden for velfærd, til at sætte gang i byggerier ude i kommunerne, som kan hjælpe de arbejdsløse. Her var penge-kassen lukket. Sådan er det. Det burde nu ikke overraske, at det er sådan med en borgerlig regering, men det burde måske overraske en anelse, at det er hele Folketinget fra SF til Dansk Folkeparti, der stemmer for den profil.

Kl. 13:21

Formanden:

Tak. Jeg vil sige, at der er en tydeligt identificerbar gruppe ovre til højre her i salen, der bidrager voldsomt til støjniveauet. Det må jeg sige, og de er meget identificerbare. Jeg beder om, at der kommer lidt mere ro.

Økonomi- og erhvervsministeren har bedt om ordet.

Kl. 13:21

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne indlede med at takke Folketingets partier for meget stor velvillighed til at få lovforslaget behandlet i en forholdsvis hurtig proces, herunder ikke mindst de udvalgssekretærer i Erhvervsudvalget, som har gjort et stort stykke arbejde for at sikre, at der, selv om lovgivningsprocessen skulle gå hurtigt, har været tid til at stille de spørgsmål, modtage de besvarelser, få lavet den betænkning og den tillægsbetænkning, som skal til, for at vi kan sige, at Folketinget selvfølgelig varetager det, der er Folketingets fremmeste hverv, nemlig at sikre, at lovgivningen også har en høj kvalitet og har været igennem en grundig proces inden vedtagelse. Så tusind tak for det store arbejde, som alle har gjort.

Det er jo altid vanskeligt, når man forsøger at undgå, at et problem bliver til et problem, og altså agerer med rettidig omhu; så bliver der jo altid en lidt mærkelig debat efterfølgende, for vi